Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA KOMUNIKACJI.

Rok XXI. Warszawa, 10 czerwca 1939 r. Nr 22.

SPIS TREŚCI:

CZĘŚĆ A.

DZIAŁ OGÓLNY I OSOBOWY.

110.

Zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 21 marca 1939 r. w sprawie wydania Spisu terminów urzędowych w postaci Instrukcji A 14.

Niniejszym zatwierdzam Spis terminów urzędowych, których należy używać w aktach urzędowych Ministerstwa Komunikacji w zamian terminów napotykanych dotychczas. Spis ten ukaże się w osobnym wydaniu w postaci Instrukcji A 14 ze Spisem wyrazów i wyrażeń obcych lub nie odpowiadających duchowi języka polskiego, których używać nie należy.

Jednocześnie unieważnia się Spisy terminologiczne nry 1—10 i Spisy językowe nry 1—6 wydane w Dzienniku Urzędowym M. K. w latach 1930 do 1938.

Nr K. J. 39/39.

111.

Okólnik Ministra Komunikacji z dnia 24 maja 1939 r. o przestrzeganiu „Zasad Techniki Prawodawczej" wydanych przez Prezydium Rady Ministrów.

W piśmie z dnia 13 maja 1939 r. L. 55/63/4 Pan Prezes Rady Ministrów zarządził stosowanie w pracach aparatu rządowego „Zasad Techniki Prawodawczej", które ukazały się właśnie jako wydawnictwo Prezydium Rady Ministrów i są na składzie w Polskiej Agencji Telegraficznej.

Zgodnie z powołanym zarządzeniem Pana Prezesa Rady Ministrów polecam przestrzegać „Zasad Techniki Prawodawczej" przy opracowywaniu projektów aktów ustawodawczych i rozporządzeń oraz stosować je odpowiednio przy opracowywaniu projektów innych przepisów (zarządzeń ogólnych, przepisów w ścisłym tego słowa znaczeniu, statutów, regulaminów, instrukcji itp.).

Okólnik niniejszy wchodzi w życie po upływie czternastu dni od dnia ogłoszenia. Równo-

cześnie traci moc obowiązującą okólnik nr I. 01194/2/29 w sprawie zasad i form technicznego opracowywania ustaw i rozporządzeń, ogłoszony w Dz. Urz. M. K. z 1929 r. nr 28, poz. 225 oraz wszelkie inne okólniki w zakresie objętym „Zasadami Techniki Prawodawczej", o których mowa.

Nr O. Org. 357/1/39.

DZIAŁ DRÓG KOŁOWYCH.

112.

Zarządzenie Ministra Komunikacji z dnia 2 marca 1939 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych, o przekazaniu Automobilklubowi Polski prawa wydawania pozwoleń na prowadzenie pojazdów mechanicznych dla kierowców niezawodowych i zawodowych.

Na podstawie § 43 ust. (1) rozporządzenia Ministrów Komunikacji, Spraw Wewnętrznych i Spraw Wojskowych z dnia 27 października 1937 r. o ruchu pojazdów mechanicznych na drogach publicznych (Dz. U. R. P. nr 85, poz. 616) — w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych — upoważniam Automobiklub Polski do wydawania pozwoleń na prowadzenie pojazdów mechanicznych dla kierowców niezawodowych.

Na podstawie § 45 ust. (1) tegoż rozporządzenia, upoważniam Automobilklub Polski do sprawdzania kwalifikacyj fachowych osób ubiegających się o pozwolenie na prowadzenie pojazdów mechanicznych w charakterze kierowców zawodowych.

Na podstawie § 46 tegoż rozporządzenia, przekazuję Automobilklubowi Polski wydawanie pozwoleń dla kierowców zawodowych na warunkach, ustalonych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Jednocześnie na podstawie § 83 omawianego rozporządzenia zatwierdzam w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych regulamin egzaminów dla kandydatów na kierowców pojazdów mechanicznych, stanowiący załącznik nr 1 do niniejszego zarządzenia.

Pozwolenia te będą wystawiane na drukach, których wzór przedstawiają załączniki nr nr 2 i 3. (Pozwolenia dla kierowców niezawodowych na drukach koloru zielonego, zaś dla kierowców zawodowych na drukach koloru różowego).

Zarządzenie niniejsze obowiązuje od dnia 1 czerwca 1939 r.

Nr DR—128/5.

Załącznik nr 1 do zarządzenia Ministra Komunikacji z dnia 2 marca 1939 r. nr DR-128/5.

REGULAMIN EGZAMINÓW DLA KANDYDATÓW NA KIEROWCÓW POJAZDÓW MECHANICZNYCH.

Część I.

Zasady ogólne.

§ 1. Egzamina dla kandydatów na kierowców pojazdów mechanicznych przeprowadzają powołani przez Automobilklub Polski egzaminatorzy w myśl postanowień niniejszego regulaminu, w miejscu i w terminach do tego z góry ustalonych i podanych do wiadomości publicznej przez wywieszenie ogłoszenia w lokalach powiatowych i wojewódzkich władz administracji ogólnej oraz biur technicznych Automobilklubu Polski.

§ 2. Jeżeli w jednym mieście zostało powołanych przez Automobilklub Polski kilku egzaminatorów, Automobilklub Polski (Biuro Techniczne) wyznacza stałą kolejność ich pracy, względnie rozdziela pracę.

§ 3. Za zgodą Automobilklubu Polski (Biura Technicznego) egzamin może się odbyć poza miastem, będącym siedzibą Biura Technicznego, jeżeli kandydat zwróci Automobilklubowi Polski koszta przejazdu egzaminatora, według stawek ustalonych przez Automobilklub Polski i podanych do wiadomości Ministerstwu Komunikacji.

§ 4. Kandydat odbywa egzamin na dostarczonym przez siebie samochodzie lub motocyklu, w zależności od rodzaju pozwolenia o jakie się ubiega.

§ 5. Przed przystąpieniem do egzaminu, egzaminator obowiązany jest do stwierdzenia w sposób niewątpliwy tożsamości osoby kandydata na podstawie jego dokumentów osobistych.

§ 6. Egzaminatora w czasie egzaminu obowiązuje uprzejme i taktowne zachowanie się.

§ 7. Egzaminator może przerwać egzamin w razie niewłaściwego zachowania się kandydata. Dokończenie egzaminu w takim przypadku odbywa się w obecności drugiego jeszcze przedstawiciela Biura Technicznego Automobilklubu Polski w terminie wyznaczonym specjalnie przez to Biuro.

§ 8. W razie zgłoszenia przez kandydata reklamacji do Biura Technicznego Automobilklubu Polski na niewłaściwe zachowanie się egzaminatora lub na niesłuszną ocenę egzami-

natora, szef Biura Technicznego Automobilklubu Polski przeprowadzi bezzwłocznie powtórzenie egzaminu przez innego egzaminatora, albo przez tego samego egzaminatora w obecności drugiego jeszcze przedstawiciela Biura Technicznego, posiadającego kwalifikacje na egzaminatora. Reklamacje nie zgłoszone przez kandydatów bezpośrednio po zakończeniu egzaminu, nie będą uwzględniane.

Reklamujący wnosi opłatę w wysokości 50% pełnej stawki egzaminacyjnej, przy zgłaszaniu reklamacji na niesłuszną ocenę. Opłata ta nie ulega zwrotowi w razie stwierdzenia niesłuszności reklamacji.

§ 9. Jeżeli podczas egzaminu kandydat wykazuje nadmierne zdenerwowanie, które może ujemnie wpłynąć na ocenę jego kwalifikacyj, egzaminator powinien odroczyć egzamin; dokończenie egzaminu następuje wówczas w terminie egzaminacyjnym obranym przez kandydata, nie później jednakże, niż w ciągu 7 dni.

§ 10. Egzaminator ocenia wynik egzaminu z zakresu, przewidzianego w części II i III niniejszego regulaminu według swego uznania i sumienia, mając na uwadze, że z korzystaniem z pozwolenia na prowadzenie pojazdów mechanicznych związane jest bezpieczeństwo i porządek ruchu drogowego.

§ 11. Egzaminator komunikuje kandydatowi wynik egzaminu bezpośrednio po zakończeniu egzaminu. W razie wyniku niedostatecznego, egzaminator podaje krótkie motywy oceny, aby kandydat wiedział jakich nie posiada jeszcze wiadomości lub umiejętności.

Jeżeli pomimo pewnych braków w wiadomościach lub umiejętnościach egzaminator uzna za możliwe ocenić wynik jako dostateczny, powinien na nie zwrócić uwagę kandydata i pouczyć go o tym jak je ma uzupełnić.

§ 12. Wynik egzaminu ocenia się jako dostateczny, jeżeli kandydat posiada potrzebne wiadomości teoretyczne, oraz praktyczną umiejętność prowadzenia pojazdu.

§ 13. Jeżeli wynik egzaminu jest w całości lub w części niedostateczny, kandydat może egzamin powtórzyć, przy czym egzaminator doradzi kandydatowi termin, w jakim jego zdaniem, kandydat może najwcześniej przystąpić do egzaminu powtórnego. W każdym razie egzamin powtórny może się odbyć nie wcześniej niż po upływie dni 5. Egzamin powtórny polega na sprawdzeniu kwalifikacyj kandydata w tym zakresie w jakim podczas poprzedniego egzaminu były niedostateczne.

§ 14. Ponieważ pozwolenie, wydane na prowadzenie niektórych pojazdów, może być zamienione na pozwolenie upoważniające do prowadzenia wszelkiego rodzaju pojazdów tylko na podstawie uzupełniającego egzaminu, przeto tacy kandydaci mają być poddani egzaminowaniu w zakresie wiadomości jakie powinni uzupełnić celem otrzymania żądanego pozwolenia.

Nie jest egzaminem uzupełniającym, egzamin do jakiego zgłaszają się kandydaci, którym zostało odebrane (cofnięte) pozwolenie już posiadane, a zwrot pozwolenia jest uzależniony od sprawdzenia ich kwalifikacyj fachowych, lub którym zezwolono na wydanie nowego pozwolenia. Takich kandydatów należy egzaminować ponownie, tak z wiadomości teoretycznych, jako też i umiejętności prowadzenia. Również nie jest egzaminem uzupełniającym egzamin kandydata ubiegającego się o pozwolenie prowadzenia pojazdów mechanicznych jako kierowca zawodowy, jeżeli posiada już pozwolenie na prowadzenie pojazdu mechanicznego jako kierowca niezawodowy.

Część II.

Egzamin dla kandydata na niezawodowego kierowcę pojazdów mechanicznych.

§ 15. Egzamin składa się z dwóch części:

a) teoretycznej, obejmującej znajomość przepisów drogowych oraz

b) praktycznej, polegającej na sprawdzeniu umiejętności praktycznego kierowania pojazdem na drodze publicznej.

Egzamin rozpoczynać należy zasadniczo od części teoretycznej.

§ 16. W części teoretycznej egzaminu kandydat powinien wykazać znajomość przepisów porządkowych ruchu ogólnego na drogach publicznych, dokładne wiadomości o wszystkich rodzajach znaków drogowych, szczegółową znajomość przepisów o ruchu pojazdów mechanicznych, podstawowe wiadomości z zasad ruchu międzynarodowego oraz ogólne wiadomości o opłatach na rzecz Państwowego Funduszu Drogowego od pojazdów mechanicznych. Kandydat powinien poza tym wiedzieć jakie organa są uprawnione do wykonywania kontroli ruchu, znać warunki techniczne jakim powinien odpowiadać pojazd mechaniczny dopuszczony do ruchu na drogach publicznych oraz wykazać umiejętność sprawdzenia należytego działania głównych części mechanizmów mających znaczenie dla bezpieczeństwa ruchu.

Ponadto kandydat powinien znać rodzaje ograniczenia ruchu drogowego oraz przepisy szczegółowe na terenie swojego województwa (na terenie miasta Warszawy).

Przy tej części egzaminu należy posługiwać się rysunkami znaków ostrzegawczych i informacyjnych, a odnośnie do kandydatów nie znających języka polskiego przekonać się, czy posiadają możność orientowania się w napisach oraz możność porozumienia się z organami kontroli drogowej.

§ 17. Do drugiej części egzaminu, tj. do egzaminu praktycznego z umiejętności prowadzenia można przystąpić dopiero wówczas, gdy kandydat wykazał dostateczne wiadomości teoretyczne (§ 16).

Egzaminator może, przed rozpoczęciem egzaminu praktycznego przekonać się o należytym działaniu wszystkich urządzeń pojazdu mechanicznego przez osobiste poprowadzenie pojazdu na krótkiej przestrzeni (± 100 m).

Niedopuszczalne jest egzaminowanie na pojeździe nie posiadającym ważnego dowodu rejestracyjnego oraz na pojeździe ze źle działającymi hamulcami lub złym mechanizmem kierowniczym. Ponadto egzaminator może odmówić egzaminowania na samochodach ciężarowych, autobusach, dorożkach samochodowych oraz na takich pojazdach mechanicznych, które nie posiadają hamulca ręcznego od strony egzaminatora.

Egzaminator powinien pamiętać, że może być pociągnięty do odpowiedzialności w związku z wypadkiem podczas egzaminu praktycznego jeżeli nie udowodni, że zastosował wszystkie możliwe środki ostrożności.

Nie należy wskazywać kandydatowi sposobu jazdy, a egzaminator powinien reagować osobiście dopiero w razie niechybnie grożącego wypadku, przez danie ustnej wskazówki, lub w razie koniecznym przez bezpośrednie osobiste działanie, jeżeli jest to możliwe.

Należy zawsze przewidywać możliwość wypadku i być nań ciągle przygotowanym, z tego powodu powinien egzaminator siedzieć obok kierowcy.

Podczas jazdy należy również zwracać uwagę na sposób zachowania się kandydata, jego zdolność reagowania na rozmaite objawy ruchu drogowego, stopień nerwowości kandydata, uwzględniać jego zdenerwowanie egzaminacyjne, a w razie uzasadnionego podejrzenia o wady fizyczne lub psychiczne albo nałogi dyskwalifikujące go jako kierowcę, przerwać egzamin, uzależniając jego dokończenie od przedstawienia przez kandydata świadectwa lekarskiego stosownie do § 43 ust. (3) rozporządzenia cytowanego o ruchu pojazdów mechanicznych. W czasie egzaminu z umiejętności prowadzenia pojazdu, egzaminator powinien zwracać uwagę czy kandydat stosuje w praktyce przepisy o ruchu.

Teren do egzaminu praktycznego powinien być zasadniczo poziomy i wybrany w takim miejscu, aby warunki ruchu drogowego (ulicznego) nie przeszkadzały egzaminowi i sam ruch drogowy możliwie nie doznawał ograniczeń z powodu egzaminu.

W początkowej fazie egzaminu należy unikać ulic o znacznym ruchu.

Czas trwania egzaminu z jazdy może ulegać poważnym wahaniom w zależności od opanowania przez kandydata umiejętności prowadzenia pojazdu. W każdym razie należy z każdym kandydatem wyjechać na ruchliwy odcinek ulicy, by nie mieć żadnych wątpliwości przy ocenie. Jeżeli już podczas próby wstępnej kandydat okaże się mało przygotowanym, należy egzamin przerwać i dać ocenę niedostateczną.

Najdłuższy egzamin z jazdy nie powinien trwać ponad 30 minut, gdyż w tym czasie egzaminator może wyrobić sobie potrzebny sąd.

Sprawdzanie umiejętności prowadzenia motocykli może się odbywać tylko na motocyklu bez wózka. Jako podstawę do oceny należy przyjąć wykonanie przez kandydata koła o średnicy nie więcej niż 5 m, wprawne ruszenie z miejsca, przekładanie biegów (od najniższego do najwyższego i od najwyższego do najniższego), zatrzymywanie się, wykonanie kilku ewolucyj ósemkowych, oraz pewność zachowania równowagi i wprawa w manipulowaniu organami kierowniczymi.

Egzamin ten odbywa się w polu widzenia egzaminatora.

Kandydaci, którzy wykażą się umiejętnością prowadzenia motocykla bez wózka, zostają zakwalifikowani na prowadzenie motocykli również z wózkami (§ 41 ust. (4)).

Jako podstawę do niedostatecznej oceny wyniku egzaminu praktycznego z jazdy należy przyjąć takie zachowanie się kandydata, które wskazuje że kandydat nie może jeszcze samodzielnie kierować pojazdem bez obawy zagrażania bezpieczeństwu i porządkowi ruchu drogowego, a więc np. zbyt późno lub niedostatecznie reaguje na przeszkody w ruchu, traci panowanie nad pojazdem w razie niespodziewanej przeszkody, nie daje zawczasu przepisanych sygnałów (ostrzegawczych i kierunkowych), wywołuje zamieszanie w ruchu drogowym, nie umie zmienić biegów bez odwracania uwagi od drogi itp. Nie należy jednak wymagać od kandydata posiadania dużej wprawy w kierowaniu pojazdem, cichej zmiany biegów, szybkiego tempa jazdy, zawracania w ruchliwych punktach, wjeżdżania tyłem w wąskie odcinki itp. umiejętności, które nie są niezbędne na razie kierowcy i nabycie których może być wynikiem dopiero dłuższej praktyki.

Część III.

Egzamin dla kandydata na zawodowego kierowcę pojazdów mechanicznych.

§ 18. Egzamin kandydatów na kierowców zawodowych odbyć się może jedynie na podstawie podania i zakwalifikowania kandydatów przez właściwą władzę administracji ogólnej.

§ 19. Przy przeprowadzaniu egzaminu mają zastosowanie postanowienia §§ 15 i 17 niniejszego regulaminu ze zmianami wynikającymi z poniższych §§-ów.

§ 20. Kandydat powinien wykazać dokładną znajomość przepisów:

1) ogólnych o ruchu na drogach publicznych,
2) o ruchu pojazdów mechanicznych z uwzględnieniem warunków technicznych, którym powinny odpowiadać pojazdy mechaniczne dopuszczone do ruchu oraz ruchu międzynarodowego,
3) o opłatach na Państwowy Fundusz Drogowy od pojazdów mechanicznych,
4) o przewozach zarobkowych pojazdami mechanicznymi z uwzględnieniem regulaminów przewozu osób i bagażu oraz przewozu towarów, oraz
5) umiejętność czytania map samochodowych, a w szczególności: zorientowanie mapy, wyznaczenie najkrótszej drogi samochodowej pomiędzy wskazanymi miejscowościami, obliczenie długości drogi i czasu przejazdu, umiejętność wyboru drogi objazdowej, umiejętności orientowania się w planach miast itp.

§ 21. W zakresie znajomości budowy pojazdów mechanicznych kandydat powinien wykazać się dokładną znajomością: budowy, działania i konserwacji poszczególnych części pojazdu mechanicznego.

§ 22. Kandydat powinien wykazać się umiejętnością ustalania uszkodzeń pojazdu oraz przeprowadzania doraźnych napraw w zakresie potrzebnym do utrzymania pojazdu w ruchu, w szczególności w zakresie silnika, instalacji elektrycznej, chłodzenia, zapłonu i innych urządzeń, których naprawa może być uskuteczniona bez pomocy warsztatu.

§ 23. W zakresie umiejętności obchodzenia się z benzyną kandydat powinien znać rodzaje paliwa, rozróżniać ich gatunki i właściwości, umieć obchodzić się z przechowywaniem zapasów paliwa w garażu i w pojeździe oraz wykazać znajomość środków ratunkowych i zaradczych w razie pożaru pojazdu mechanicznego.

§ 24. Egzamin praktyczny z umiejętności prowadzenia pojazdu mechanicznego powinien wykazać całkowite opanowanie sztuki prowadzenia pojazdu we wszystkich warunkach ruchu drogowego.

Kandydat powinien wykazać się taką wprawą i pewnością w prowadzeniu pojazdu na ulicach o najbardziej intensywnym ruchu, jak również przy rozwinięciu znacznej szybkości w ruchu pozamiejskim, aby egzaminator mógł nabrać całkowitego przeświadczenia, że kierowca potrafi się odpowiednio zachować nawet w wyjątkowych okolicznościach, jak silny boczny poślizg pojazdu („zarzucenie"), zjawienie się niespodziewanej przeszkody na drodze, uszkodzenie mechanizmu kierowniczego itp. Sposób prowadzenia pojazdu powinien wykazać spokój i całkowite opanowanie nerwowe kandydata, jego szybkość orientacji w stale zmieniających się elementach ruchu drogowego, szybkość i trafność decyzji przy wyborze najwłaściwszego sposobu reagowania w miarę pojawiania się różnorakich przeszkód na drodze, czyli te wszystkie cechy, jakie powinny charakteryzować dobrego i doświadczonego kierowcę, od którego zachowania się zależy bezpieczeństwo nie tylko znajdujących się na drodze, lecz i osób które przez zajęcie miejsca w pojeździe zarobkowym powierzają swe bezpieczeństwo kierowcy, na którego wybór nie mają żadnego wpływu.

To też egzaminator w razie jakichkolwiek wątpliwości co do kwalifkacji kandydata pod względem jego umiejętności w prowadzeniu pojazdów, powinien go dyskwalifikować udzielając jednak dokładnych wskazówek nad usunięciem jakich braków powinien kandydat pracować i w jaki sposób.

W stosunku do tych kandydatów, którzy nie kierowali pojazdami mechanicznymi jako kierowcy niezawodowi, egzamin praktyczny należy rozpocząć od sprawdzenia umiejętności prowadzenia pojazdu w zakresie przewidzianym dla kierowców niezawodowych.

§ 25. Regulamin niniejszy obowiązuje od dnia zatwierdzenia go przez Ministra Komunikacji i równocześnie przestaje obowiązywać regulamin, zatwierdzony przez Ministra Komunikacji zarządzeniem z dnia 25 marca 1936 r. (Dz. Urz. M. K. nr 22, poz. 111).

Załącznik nr 2 do zarządzenia Ministra Komunikacji z dnia 2 marca 1939 r. nr DR-128/5.

(strona pierwsza)

POZWOLENIE
DLA KIEROWCY NIEZAWODOWEGO

Nr ....

Wydane na zasadzie upoważnienia Ministra Komunikacji w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych z dnia 2 marca 1939 r. nr D.R. 128/1

P. ....

.... jest upoważniony

do prowadzenia ....

nie przeznaczonych do przewozów zarobkowych

.... dnia .... 19.......... r.

Automobilklub Polski

L. blankietu ....

Szef Biura Technicznego

(strona druga)

Adres kierowcy

....

....

....

....

....

....

....

....

W razie odebrania pozwolenia przez władze, nowe pozwolenie może być wydane dopiero po uzyskaniu zgody Urzędu Wojewódzkiego.

Zgubione lub zniszczone pozwolenie może być odnowione tylko przez Biuro które je wydało po przedstawieniu dowodu ogłoszenia o zaginięciu w Wojewódzkim Dzienniku Urzędowym.

Fotografia 4 x 6

....

podpis kierowcy

Załącznik nr 3 do zarządzenia Ministra Komunikacji z dnia 2 marca 1939 r. nr DR-128/5.

(Strona 1.)

POZWOLENIE

DLA KIEROWCY ZAWODOWEGO

Nr

Wydane na zasadzie upoważnienia Ministra Komunikacji w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych z dnia 2 marca 1939 r. nr D. R. 128/1

P. ....

....

jest upoważniony do prowadzenia

....

nie wyłączając pojazdów przeznaczonych do przewozów zarobkowych

.... dn. .... 19 ..... r.

Automobilklub Polski

....
Szef Biura Technicznego

(Strona 2.)

Fotografia
4 x 6

....
podpis kierowcy

(Strona 3.)

ADRES KIEROWCY

....

....
podpis

....

....
podpis

....

....
podpis

Zmiany adresu wpisuje Zarząd Gminy

(Strona 4.)

....

....
podpis

....

....
podpis

....

....
podpis

W razie odebrania pozwolenia przez władze nowe pozwolenie może być wydane dopiero na podstawie pisemnej zgody Urzędu Wojewódzkiego.

Zgubione lub zniszczone pozwolenie może być odnowione tylko przez biuro które je wydało po przedstawieniu dowodu ogłoszenia o zaginięciu w Wojewódzkim Dzienniku Urzędowym

L. blankietu ....

Adres Redakcji:
Ministerstwo Komunikacji ul. Chałubińskiego 4, Gabinet Ministra, pokój nr 27, tel. 552.00, wewn. 101.

Adres Administracji:
Administracja Wydawnictw Ministerstwa Komunikacji ul. Chałubińskiego 4, pokój nr 123, II p., tel. 8.26.28. Konto czekowe PKO. nr 30.658.

Warunki prenumeraty w kraju: rocznie zł 8.—; półrocznie zł 4.—; kwartalnie zł 2.—; cena numeru 50 gr.

Do nabycia w Administracji Dz. Urz. M. K. lub w Administracji Dz. Zarz. D. O. K. P. Prenumeratę wpłaca się z góry przed rozpoczęciem kwartału, półrocza lub roku. Reklamacje z powodu nieotrzymania pojedyńczych numerów Dz. Urz. M. K. wnosi się do właściwych urzędów pocztowych, najpóźniej 3-go dnia po otrzymaniu następnego z kolei numeru Dziennika. Reklamacji spóźnionych lub wniesionych w sposób niewłaściwy nie uwzględnia się. Za zmianę adresu opłata wynosi 50 groszy.

Cena ogłoszeń: od wiersza zł 1; za stronę zł 100.

Ogłoszenia prywatne można umieszczać tylko na luźnych kartkach dołączonych do Dziennika. Administracja Dziennika nie odpowiada za niedotrzymanie terminu ogłoszenia.

WYDAWNICTWO MINISTERSTWA KOMUNIKACJI.

Drukarnia Państwowa nr 107763. 10.VI.39. 8550.